

N:o 24.

Ank. till Riksd. kansli den 27 februari 1896, kl. 2 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om förklaring eller
ändring af 20 kap. 8 § ärfdabalken.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 162, anför herr *Redelius*:

Då det syntes motionären vara af stor vikt i mera än ett hänseende, att son eller dotter icke skulle kunna undandraga sig faders eller moders förmyndarskap blott derigenom, att barnet anmälde sig vilja utträda ur svenska kyrkan och såmedelst sökte göra fader eller moder obehörig att vara sin förmyndare, hemställde motionären, att Riksdagen behagade för sin del besluta sådan lagförklaring eller sådan ändring af 8 § 20 kap. ärfdabalken, att deraf tydligt framgår, att den rätt, som nämnda kapitel 1 § tillerkänner fader och dess 2 § moder, förblifver gällande äfven i det fall, att son eller dotter är af annan lära.

Ifrågavarande lagrum lyder: »Ej må den vara förmyndare, som litet vetande, gäldbunden, slösare, eller barnens vederdeloman är, eller den som ej fyllt tjugufem år, eller är så gammal och vanför, eller så fattig, att han förmyndarskapet ej förestå kan; icke eller utländsk man, eller

den af annan lära är, eller den som hafver kronans, eller andra sådana medel under händer.»

Stadgandet att den ej må vara förmyndare, som »af annan lära är», kan visserligen i så måtto gifva rum för olika tolkningar, att ifrågasättas kan, huruvida dermed bör förstås, att till förmyndare för omyndig, som tillhör svensk-lutherska kyrkan, främmande trosbekännare ej får tagas (jmför 22 kap. 2 § ärfdabalken, deri det föreskrifves, att omyndig skall uppfostras i den rena evangeliska läran), eller om stadgandet innefattar en generell bestämmelse, att den, som till förmyndare utses, och den omyndige skola vara af samma lära; men utskottet anser deremot med lagens anda och rätta mening uppenbart öfverensstämmande, att detta stadgande, lika litet som ett annat i samma § förekommande, att den ej får vara förmyndare, som ej fyllt tjugufem år, eger tillämpning på de i 20 kap. 1 och 2 §§ ärfdabalken omnämnda naturliga förmyndarne fader och moder.

Då enligt denna utskottets uppfattning någon förklaring eller ändring af paragrafen i det syfte, motionären ifrågasatt, icke är behöflig, anser utskottet sig böra hemställa,

att herr Redelius' motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föränleda.

Stockholm den 27 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

E. von KRUSENSTJERNA.